

25. nedeľa B

*Ja som spása ľudu – hovorí Pán.
V akomkoľvek súžení ma budú vzývať,
vyslyším ich, a budem ich Pánom naveky.
(Úvodný spev)*

Prvé čítanie

Knihá múdrosti 2, 12.17-20

Zlomyseľní ľudia povedali: "Číhajme na spravodlivého, lebo nám je na ťarchu. Stavia sa proti nášmu správaniu, vyčíta nám prestupovanie zákona, žaluje, že sme zradili svoju výchovu.

Nuž pozrime, či sú jeho reči pravdivé, a skúsme, ako sa to s ním skončí. Ak je spravodlivý Božím synom, on sa ho ujme a vyslobodí ho z rúk jeho odporcov. Skúšajme ho potupou a súžením, aby sme poznali jeho miernosť a vyskúšali jeho trpezlivosť. Odsúdme ho na smrť potupnú, veď dostane pomoc, ako hovorí."

Druhé čítanie

Jakubov list 3, 16 – 4, 3

Milovaní, kde vládne žiarlivosť a nevraživosť, tam je aj neporiadok a každé možné zlo.

Múdrošť, ktorá je zhora, je predovšetkým čistá, pokojná, mierna, chápaná, plná milosrdenstva a dobrých skutkov, nestranná a nepokrytecká. Ovocie spravodlivosti sa seje v pokoji pre tých, čo šíria pokoj.

Z čoho pochádzajú vojny a rozbroje medzi vami? Nie z vašich žiadostivostí, ktoré broja vo vašich údoch? Dychtíte a nemáte. Vraždíte a závidíte, a nemôžete nič dosiahnuť. Brojíte a bojujete medzi sebou. Nič nemáte, lebo neprosíte. Prosíte, a nič nedostávate, lebo zle prosíte: chcete to zneužiť na svoje náruživosti.

Evanjelium

Marek 9,30-37

Ježiš a jeho učeníci prechádzali Galileou. Ježiš však nechcel, aby to niekto vedel, lebo učil svojich učeníkov. Hovoril im: "Syn človeka bude vydaný do rúk ľudí a zabijú ho. A zabitý po troch dňoch vstane z mŕtvych."

Oni však nechápali tieto slová, no spýtať sa ho báli.

Prišli do Kafarnauma. A keď bol v dome, pýtal sa ich: "O čom ste sa cestou rozprávali?" Ale oni mlčali, lebo sa na ceste medzi sebou dohadovali, kto z nich je väčší.

Sadol si, zavolať Dvanástich a povedal im: "Kto chce byť prvý, nech je posledný zo všetkých a sluha všetkých."

Potom vzal dieťa, postavil ho medzi nich, objal ho a povedal im: "Kto prijme jedno z takýchto detí v mojom Mene, mňa prijíma. A kto prijíma mňa, nie mňa prijíma, ale toho, ktorý ma poslal."

Na zamyslenie

Ježiš sa nachádza so svojimi na ceste, ktorá vedie k pasii. Ukazuje sa, že je ťažké krok po kroku viesť jeho učeníkov k tomuto novému spôsobu bytia, ktoré on sám žije. Ježiš úplne protirečí ich doterajším životným skúsenostiam a ich meradlu hodnôt, preto sa im ťažko učí. Prijatť Ježišovú cestu za svoju znamená pre nich zmieriť sa s tým, že aj oni sa stanú nezrozumiteľní, nepohodlní a popletení pre ich okolie.

Kto žije z Boha, žije nielen ináč než väčšina ľudí, ale jeho spôsob života – práve kvôli tej odlišnosti – bude prijímaný ako ohrozenie a obvinenie inými ľuďmi. Každý, kto sa snaží byť verný Božiemu hlasu v slovách a skutkoch je nepohodlný, musí rátať s tým, že ho budú odsudzovať (prvé čítanie). Načúvať Božiemu hlasu znamená vyprázdniť sa, aby sme tak mohli dať priestor Božiemu slovu v nás, dovoliť, aby sa ono v nás sformovalo, nabralo novú podobu. Druhé čítanie vymenuje celý rad vlastností tejto novej podoby. Tá ale nemusí zodpovedať vlastnostiam tohto sveta. Tento "svet" má zrazu dočinenia s ľuďmi, ktorí sa nedajú zviestť, s ľuďmi, ktorí v konvencionálnom zmysle nie sú normálni.

"O čom ste sa po ceste rozprávali?" Ježiš cíti, že s jeho učeníkmi je to tak isto: ide o meradlo hodnôt starého a nového sveta. Zvyknutí na ponížujúce životné podmienky snívajú o vzostupe, ktorý im konečne pomôže k moci a prestíži. V tom prichádza Ježiš a obracia ich predstavy úplne opačne. "Chcete byť prvými? Tak potom buďte poslední! Chcete byť vládcami? Tak potom buďte sluhami všetkých!" Do ich stredu je postavené dieťa – jeho miesto v hierarchii nezodpovedá miestu svojprávnych dospelých. Apoštoli pri stretnutí s Ježišom pociťujú ako málo ešte chápu. Cítia to, lebo sa neodvážia odpovedať na Ježišovú otázku.

Čo by bolo, keby sa nás Ježiš opýtal: "O čom ste sa po ceste rozprávali?" – Čím sme sa zaoberali v poslednom čase v našich myšlienkach, čomu sme venovali najväčšiu pozornosť? Koľko pozornosti v našich rečiach venujeme veciam, ktoré, pozerajúc na náš život, sú úplne bezvýznamné. Naše starosti o nás samých, o to, aby si nás iní vážili, vyžaduje veľa energie. Ukazuje sa, že je ťažké sa vzdať priania "byť niekým", byť uznávaným, chráneným, ľúbeným hlavne ľuďmi, ktorí na tomto svete niečo znamenajú. To, že máme byť "poslednými" nás irituje, pretože to vnímame čisto ľudsky ako opak šťastného života. Niekedy prežívame chvíle samo-zabudnutia. Vtedy sa nám podarí byť tu jednoducho, nič nerobiac. Tieto chvíle sú veľmi hodnotným darom, lebo v nich po kúskoch vychádza navonok miera nového poriadku hodnôt. Ony nám pripomínajú, že Božie Kráľovstvo je tiež darom, ktorý si nezaslúžime. Veriť tomu znamená nedržať sa krčovite dosiahnutých úspechov a pozícií, ale vedieť sa od toho uvoľniť, aby sme mali ruky voľné pre to, čo je v živote naozaj dôležité.